

Phần 9

Cali...

- Con vừa trở về, sao mẹ lại muốn về Việt Nam vậy?

Minh Thư băn khoăn:

- Còn ai là người thân của mình bên đó đâu mà về hả mẹ?

Bà Minh Anh nhìn sâu vào đôi mắt con gái. Đêm qua bà mơ một giấc mơ kinh hoàng. Bà thấy đứa con gái lên hai của mình chạy đuổi theo phía sau: Mẹ ơi, đừng bỏ con. Nó khóc nức nở và ngã sấp bên đường. Bà toan dừng lại, nhưng rồi bà lắc mạnh đầu: không được mềm lòng quay lại. Bà khoát tay ra hiệu cho xe chạy luôn. Đứa bé ấy bỗng thật cao to, nó bay vút lên cao. Mẹ ơi, con đã lên thiên đường.

Giấc mơ ấy hãy còn để lại trong lòng bà nỗi kinh hoàng. Đứa bé ấy chết rồi chẳng? Tại sao từ hôm Minh Thư trở về bà cứ nhớ nó, nhớ đứa con gái bị bà nhẫn tâm bỏ rơi.

Hãy tha thứ cho mẹ, Tuyết Anh ơi. Mẹ không muốn bỏ con, nhưng mẹ cũng sợ nghèo đói, mẹ không thể sống cực khổ. Một nguyên nhân hèn nhất, đó là nguyên nhân bà đã bỏ con trước cô nhi viện. Hai mươi mấy năm, tội ác của ngày nào giày vò bà không lúc nào nguôi. Bà nắm lấy tay Minh Thư:

- Minh Thư! Mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Chuyện gì vậy mẹ?

- Mẹ không muốn giấu con nữa. Đêm qua mẹ cũng đã thú thật với ba con, trước khi lấy ba con, mẹ từng có một đứa con gái.

Minh Thư há hốc mồm kêu lên:

- Mẹ!

Hèn gì sáng nay ba cô bỏ nhà đi sớm, còn mẹ cô thì nặng nề muốn về Việt Nam.

- Ba con bị sốc, mẹ biết. Nhưng mà mẹ không muốn sống trong ray rứt ăn năn nữa. Mẹ là người mẹ khôn nạn, đã mang con mình bỏ trước cô nhi viện, khi đó chị của con mới hai tuổi, đó là một mối tình lầm lỡ của tuổi dại khờ.

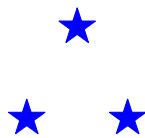
- Nhưng muốn tìm chị ấy, biết tìm ở đâu hả mẹ?
- Sau khi bỏ rơi chị con, mấy tháng sau mẹ có trở lại cô nhi viện và biết chị của con được các soeur mang vào nuôi.
- Hai mươi mấy năm có lẽ chị ấy đã rời khỏi cô nhi viện rồi cũng nên.
- Nếu như chị con có cuộc sống tốt, mẹ sẽ đỡ ray rứt hơn. Tối qua, mẹ nằm mơ thấy chị con thành tiên bay lên trời. Liệu có phải... nó chết rồi không?

Bà Minh Anh bật khóc, giọt nước mắt ăn năn muộn màng của người mẹ nhẫn tâm vào những năm cuối đời người, chọt ăn năn vì những lỗi lầm của mình, muốn đi tìm lại đứa con mình bỏ rơi.

- Mẹ đã điện thoại đặt vé máy bay. Minh Thư, con ở lại an ủi ba giùm mẹ.
- Mẹ không bảo thì con cũng phải an ủi ba. Còn người chị đó...
- Cùng mẹ khác cha với con, có tên là Tuyết Anh, mẹ lấy tên mẹ đặt tên cho chị con.

Sao như có một luồng khí lạnh chạy dài cột sống lưng của Minh Thư. Tuyết Anh, một cái tên đáng ghét, chính cô gái đó đã cướp mất Hoàng Bảo của cô, để cô sa vào tay Việt. Cô đã nhanh chóng dứt khoát trở về Mỹ. Trở về Mỹ với một tâm trạng chán chường đau thương và thề sẽ không trở lại Việt Nam nữa.

- Minh Thư con đang nghĩ gì vậy?
- Mẹ đặt vé máy bay khi nào lên đường?
- Hai ngày nữa.

Cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng kín hơn hai giờ trôi qua, mấy lần Hoàng Bảo tưởng mình có thể đập vỡ cánh cửa đó để xông vào. Anh không giữ nổi bình tĩnh được nữa.

- Hoàng Bảo! Em cần bình tĩnh!

Thu Trang ôm vai Bảo, cô đỡ dành.

Hoàng Bảo bật khóc:

- Em không thể nào bình tĩnh được nữa, em điên lên mất.
- Em xông vào, em sẽ làm gì, hay là làm kinh động cho bên trong?

Hoàng Bảo nhủi đầu vào tóc Thu Trang. Anh cố gắng không khóc, song nước mắt cứ trào ra. Tuyệt Anh có mệnh hệ nào, anh sống làm sao đây?

Cánh cửa phòng mở chọt mở ra, Hoàng Bảo vội xông lại:

- Anh Thanh!

Bác sĩ Thanh nở nụ cười mệt mỏi sau ca phẫu thuật căng thẳng:

- Cô ấy đã vượt qua nguy hiểm. Tuy nhiên cần phải theo dõi chặt chẽ.

Hoàng Bảo thở nhẹ, căng thẳng vơi đi một nửa, dù sao cũng chưa thể chủ quan.

- Anh có thể vào thăm cô ấy, phải ba giờ đồng hồ nữa mới tỉnh.
- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Hoàng Bảo vui mừng đến quên bắt tay bác sĩ Thanh, anh đẩy cửa bước vào, chỉ kịp nhìn đứa bé còn đỏ hồng được chuyển lên nằm dưỡng trong lồng kính.

- Tuyệt Anh!

Hoàng Bảo nắm tay Tuyệt Anh, nước mắt của anh rơi trên tay cô. Em hãy can đảm lên nữa, Tuyệt Anh nhé. Em chưa nhìn thấy con của chúng ta mà. Anh chờ giây phút tan thuốc mê, em tỉnh lại.

Tuyệt Anh vẫn còn chìm trong cơn mê, Cô không hề biết có một chuyến bay đáp xuống phi trường.

Bà Minh Anh, có hơn hai mươi năm bà mới quay về nơi chôn nhau cắt rốn, nơi bà đã nhẫn tâm bỏ rơi một đứa con như vứt bỏ quá khứ khờ dại mê muội.

Bước xuống phi cơ, bà cảm nhận được cái nóng quen thuộc của Sài Gòn. Nhưng đường phố hôm nay hoàn toàn xa lạ, nhiều thay đổi quá.

Duy cô nhi viện vẫn còn đó, có vẻ khang trang hơn ngày xưa. Bà Minh Anh đi vào:

- Bà muốn gặp ai?
- Tôi muốn gặp Soeur trưởng.
- Mời bà vào trong.

Gặp Seour trưởng bà Minh Anh nhận ra ngay, bà kêu lên ghen ngào:

- Soeur.
- Soeur trưởng ngăn người ra, nhưng rồi Soeur nhớ ngay:
- Minh Anh!
- Cảm ơn Soeur đã còn nhớ.
- Con muốn thăm Tuyết Anh?
- Dạ... nó còn ở đây không Soeur?

Nó rời cô nhi viện vài năm nay, năm nay nó đã hai mươi sáu và lập gia đình khoảng một năm nay.

Bà Minh Anh hỏi hột:

- Tuyết Anh đã lập gia đình, chồng Tuyết Anh là ai vậy Soeur?
- Là một bác sĩ.
- Ôi! Con mừng quá!
- Con bé đúng là gặp nhiều chuyện không may... Năm trước, con biết không, nó tặng cô nhi viện một ngàn bảy trăm USD.

Bà Minh Anh sửng sốt:

- Làm sao Tuyết Anh có tiền vậy Soeur?
- Nó đi thi kỹ lục ăn. Mới đây nó nhập viện vì mang thai mà có một khối u trong tử cung.
- Trời ơi! Nó sao rồi Soeur?
- Đã qua nguy hiểm, song vẫn nằm bệnh viện. Mấy năm qua con khỏe chứ?
- Dạ khỏe. Còn Soeur?
- Ta già rồi. Thỉnh thoảng, Tuyết Anh có bảo chồng nó đến đây khám bệnh cho ta và những người trong cô nhi.

Bà Minh Anh cúi mặt, so với Tuyết Anh, bà thấy xấu hổ làm sao. Bà có quan tâm hay gởi tiền về cô nhi viện cho con mình đâu, bà sợ người chồng hiện tại phát hiện ra quá khứ của mình. May là đứa con tội nghiệp này vẫn vươn lên để sống tốt.

Bà ghen ngào:

- Soeur ơi! Con là một người mẹ không ra gì. Cho đến bây giờ con mới về nước để đi hỏi thăm tin con mình. Con thật sự xấu hổ nếu như gặp Tuyết Anh.

- Nó vẫn mong có một ngày ông trời cho con đi tìm nó. Trước một ngày phẫu thuật, nó đến đây, quỳ hàng giờ bên nhà nguyện. Nó bảo nếu như bất hạnh ra đi, điều đau lòng là không được gặp người mẹ sinh ra nó.

Trời ơi! Nước mắt ăn năn của bà Minh Anh rơi mau. Đứa bé khờ dại của ngày nào vẫn một lòng hoài vọng. Còn bà sống trong nhung lụa, tiện nghi đầy đủ có quan tâm gì đến con mình đâu. Tuyết Anh ơi! Tha lỗi cho mẹ.

Phòng hậu phẫu... Bà Minh Anh còn dò dẫm tìm giường bệnh. Bà giật bản mình vì một người gọi mình:

- Cô. Phải cô là cô Minh Anh, mẹ của Minh Thư không?

Hỏi xong, Hoàng Bảo ngờ ngợ nhìn người đối diện với mình. Bà Minh Anh vụt kêu lên:

- Hoàng Bảo phải không?

- Dạ, cháu là Hoàng Bảo. Cô đi tìm ai vậy?

Bà Minh Anh ngẩn người ra, bà chưa thể trả lời câu hỏi của Hoàng Bảo, mà hỏi ngược lại:

- Còn cháu, sao ở đây?

- Dạ, cháu nuôi vợ cháu nằm viện.

- Vậy à. Vợ cháu đâu?

Bà Minh Anh tò mò nhìn vào người phụ nữ trẻ nằm trên giường, sắc mặt cô ta nhợt nhạt. Bà quên biến đi mục đích đi tìm con mình.

Hoàng Bảo chỉ vào Tuyết Anh:

- Vợ của cháu, cổ vừa tỉnh lại, sức khỏe còn yếu.

Chính cô gái này đã cướp mất Hoàng Bảo của Minh Thư, để Minh Thư phải mang trái tim tan nát quay về Mỹ, những ngày Minh Thư tự giam mình trong phòng khiến cho bà căm giận Hoàng Bảo, một con người bạc bẽo vô tình vô nghĩa. Bà gằn giọng và nhìn Tuyết Anh bằng đôi mắt thiếu thiện cảm:

- Cháu có biết là cô rất giận cháu không Hoàng Bảo?

Hoàng Bảo gượng cười:

- Cháu xin lỗi. Nghe nói Minh Thư về Mỹ rồi hả cô?
- Về rồi. Có ngày nào nó vui vẻ đâu, cứ giam mình trong phòng bỏ ăn bỏ ngủ.
- Cháu xin lỗi.
- Cháu xin lỗi thì có ích gì, đã như vậy nó còn bị chồng Thu Trang phá hoại đời nó. Mà vợ của cháu bệnh gì vậy?
- Có một khối u trong tử cung cô ấy làm xuất huyết và đau, may là khối u lành tính.
- Một người như thế này mà lại hơn Minh Thư sao, Hoàng Bảo? Má lớn của cháu đúng là không biết dạy dỗ cháu.

Hoàng Bảo khó chịu:

- Cô! Cô không thể trách cháu, khi cháu quen Minh Thư, cháu và Minh Thư đều còn nhỏ tuổi.
- Vậy sao cháu hứa khi lớn lên sẽ cưới nó, vì lời nói của cháu mà nó quay về, từ chối không biết là bao nhiêu người tốt muốn cưới nó. Cháu thật tệ bạc.

Tiếng cãi vã đánh thức Tuyết Anh, cô mở mắt ra:

- Anh Bảo!
- Anh đây.

Hoàng Bảo vội vàng ngồi xuống bên cô:

- Em nghe trong người như thế nào rồi?
- Đau lắm.
- Anh lấy thuốc cho em uống.
- Ai vậy anh?
- À, mẹ của Minh Thư từ Mỹ về.

Hoàng Bảo đứng dậy, anh nói nhỏ:

- Vợ cháu không được khỏe. Cô về đi và cho cháu biết cô ở đâu, cháu sẽ đi gặp cô.

- Gặp cô làm gì. Lẽ ra cháu nên hỏi Minh Thư như thế nào khi trở về Mỹ. Nó có chết, cháu cũng đâu cần biết, có đúng không?

Hoàng Bảo nói nhỏ còn bà Minh Thư thì la lớn. Nhìn thấy Hoàng Bảo là cơn giận của bà như cứ bùng lên, không nén xuống được Hoàng Bảo cố gắng van lơn:

- Đây là bệnh viện, cháu xin cô.
- Được, cô đi đây. Mong cháu giữ lời hứa đi gặp cô.

Bước đi mấy bước, bà còn nhìn Tuyết Anh bằng đôi mắt thiếu thiện cảm, nhưng rồi sự nhớ mục đích của mình, bà đến đây tìm người kia mà. Bà quay lại phòng hồi sức giường số ba. Bất giác bà lạnh cả người.

Phạm Tuyết Anh. Nó là Tuyết Anh.

Thấy bà đã đi còn quay lại, Hoàng Bảo lo lắng:

- Cô! Cô tự đi ra ngoài, cháu không thể đưa cô đi được.

Bà Minh Anh đẩy Hoàng Bảo sang một bên, tiến lại gần Tuyết Anh hơn nữa.

- Cô là Phạm Tuyết Anh?
- Dạ. Cháu chào cô.

Giọng điệu xa lạ và gọi mình bằng cô, bà Minh Anh nuốt nước bọt. Hoàng Bảo lo sợ kéo mạnh bà đi ra cửa:

- Cháu xin cô về cho. Nếu như Tuyết Anh có mệnh hệ nào, cháu sẽ không tha thứ cho cô đâu. Còn những chuyện tình cảm làm sao bắt buộc được hả cô?

Bị lôi đi, bà Minh Anh không cưỡng lại, chân bước theo, mắt nhìn Hoàng Bảo:

- Cháu thương Tuyết Anh lắm phải không?

Hoàng Bảo gật đầu khẳng khái:

- Cô ấy là tất cả với cháu. Cuộc đời cô ấy từng đau khổ không cha không mẹ, luôn khao khát có một mái ấm gia đình, cho nên cháu xin cô đi về đi. Còn nếu cô có muốn gì đi nữa, cháu xin nói, cháu sẽ làm tất cả để bảo vệ vợ và con của cháu.

Bà Minh Anh muốn khóc, có một người yêu đứa con gái bị bà bỏ rơi đến như thế, một mối tình tha thiết sâu đậm, Minh Thư có chỗ nào chen vào. Ông

trời sao trổ trêu và nghiệt ngã đến như thế. Nước mắt bà chảy vòng quanh, làm Hoàng Bảo ngỡ ngàng:

- Cô!

- Không có gì đâu, cô chỉ... cảm động trước tình cảm cháu dành cho... vợ cháu. Thật ra, Minh Thư quá xúc nổi, nông cạn, cháu nên tha thứ cho nó.

- Vâng.

- Thôi, cháu vào với vợ cháu đi. Cô đi đây. Chúc vợ chồng cháu hạnh phúc.

- Cảm ơn cô.

Hoàng Bảo cau mày nhìn theo bà Minh Anh, có điều gì đó như u uất trong đôi mắt đầy lệ kia. Anh không có thời gian suy nghĩ nữa, mà vội vàng trở vào với Tuyết Anh.

- Em có còn đau lắm không em?

- Chỉ rêm rêm thôi. Nhưng có lẽ sau này em không có cơ hội sinh con cho anh nữa, phải không anh?

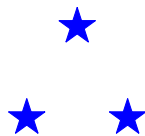
- Chúng mình có một đứa con, không cần em sinh lần nữa, nhìn thấy em đau đớn mà anh thì lại không san sẻ được cho em, lòng anh đau lắm. Em sinh một đứa con thôi. Con mình bữa nay cũng khá khinh lắm. Em mạnh đi, anh dẫn em lên phòng dưỡng nhi thăm con.

Tuyết Anh âu yếm áp bàn tay Hoàng Bảo trong tay cô:

- Hoàng Bảo! Cảm ơn anh đã cho em một tình yêu và một mái ấm.

- Đừng cảm ơn anh, vì có em và con, anh có một cảm giác thật hạnh phúc.

Đôi sáng mắt chìm trong nhau, yêu thương mặn nồng.

Lại nữa rồi! Thu Trang thở mạnh một cái, kể cô không muốn gặp lại phải gặp. Trông thấy Thu Trang, Việt vội chạy nhanh đến:

- Thu Trang! Em cứu anh đi. Nếu không, anh chết mất.

Thu Trang khó chịu:

- Anh có nhớ là chúng ta đã ly hôn rồi không? Tại sao anh cứ tìm gặp làm phiền tôi?

- Thu Trang! Dù đã ly hôn, nhưng một ngày chung sống với nhau, cũng là tình nghĩa vợ chồng phải không em?

- Anh muốn gì nói ngay đi, tôi không có thời gian để nghe anh nhắc chuyện xưa tích cũ.

- Anh thấy là anh sai khi ruồng bỏ em. Chúng mình quên chuyện cũ, trở về với nhau đi ghen em?

Thu Trang nghiêm mặt, cô hiểu Việt muốn gì, nên đưa tay chặn lời:

- Không có chuyện trở lại, cũng không có chuyện tôi giúp anh. Anh phải lo làm việc. Đảng này anh chơi đánh bạc, không có công ty nào dám thuê anh. Tốt nhất anh nên sống cho đảng hoàng lại.

- Anh cũng muốn sống cho đảng hoàng, nhưng mà những chủ nợ họ đâu có để yên cho anh. Thu Trang, em hãy vì tình nghĩa vợ chồng, cứu anh đi.

- Cứu anh, lần này là lần thứ mấy rồi anh nhớ không?

Việt gãi đầu:

- Lần này là lần chót, anh không làm phiền em nữa đâu.

- Anh có muốn làm phiền tôi cũng không được, những tiền bạc nữ trang của tôi bị anh mang đi hết, bây giờ... tôi còn cái mạng này thôi.

Việt nhăn mặt:

- Em có thể xin mẹ em giúp anh.

Thu Trang lạnh lùng:

- Tôi lặp lại lần chót, anh có tránh ra cho tôi đi không hả?

Việt vẫn li lợm van xin:

- Xin em cứu anh lần chót. Nếu không, anh bị tụi cho vay nặng lãi chém chết, anh sợ lắm.

- Tôi không cứu! Thứ nhất, tôi không có nhiều tiền; thứ hai, tôi đã giúp anh nhiều lần, song anh có là người tốt được đâu. Bây giờ anh tự lo cho anh đi. Tránh ra!

Thu Trang lách người qua để đi. Việt lính quýnh ôm cô lại:

- Em nữ bỏ mặc anh sao Trang?
- Anh có buông tôi ra không?
- Anh xin em.

Thu Trang càng vùng vẫy, Việt càng giữ cô chặt hơn, mặc cho cô đánh anh.

- Cứu anh đi Trang.
- Hãy buông cô ấy ra?

Thái kéo Việt bắt đứng lên. Việt vung tay quát lại:

- Lại là mày. Ai cho phép can thiệp vào chuyện của vợ chồng tao. Cút!
- Cô ấy không còn là vợ của anh nữa. Còn tôi, có bản phận bảo vệ cô ấy.

Việt cười khẩy giễu cợt:

- Bảo vệ? Mày bảo vệ cô ấy hai mươi bốn trên hai mươi bốn phải không, cả lúc lên giường ngủ.

Thái đỏ mặt:

- Tôi cấm anh nói bậy bạ. Cô Trang là chủ của tôi.
- Chủ và tớ. Ngày xưa tao cũng nhỏ tuổi hơn cô, làm ở công ty ba cô rồi tao lấy cô. Mày đang lặp lại vai kịch ngày xưa của tao đó, thằng... nhãi.
- Nếu anh còn nói bậy bạ, anh đừng có trách tôi đây.
- Tao nói đúng chứ bậy bạ cái gì. Mày bên vợ tao cả ngày lẫn đêm, nên bây giờ nó ra mặt không cần tao. Coi chừng tao đâm vỡ mặt mày ở đó mà hăm dọa tao hả, đồ nhãi con. Hạng mày chỉ đi tán được gái già.
- Câm miệng lại.

Thái tức giận vung nắm tay nhằm ngay miệng Việt mà đâm.

Bốp, bốp... Hai cú đâm như trời giáng. Việt ôm lấy miệng lùi lại, anh ta hét to bài hãi:

- Đau quá, đau quá... Trời ơi, gãy răng của tôi! Bớ người ta cứu tôi. Giết người, giết người!

Hết biết! Thái định đá Việt mấy đá, Thu Trang sợ hãi lùi anh lại:

- Đừng Thái ơi, đừng đánh!

- Thu Trang! Em xúi tình nhân của em đánh anh, phải không?

Việt la toáng lên, làm người đi đường bu lại xem. Được nước, anh ta càng ôm miệng máu nhảy dựng lên:

- Có con vợ nào xúi tình nhân đánh chồng đổ máu không?

Thu Trang xấu hổ đến muốn vạch đất mà chui. Một con người không còn biết phải trái liêm sỉ là gì, vậy mà cô từng yêu anh ta, đau khổ như hóa điên khi bị phản bội.

- Cô lên xe đi, tôi đưa cô về.

Thái vội vàng kéo Thu Trang lên xe nổ máy chạy đi. Việt cảm giận gục xuống như sắp chết đến nơi.

- Cứu tôi làm ơn đưa tôi đi bệnh viện giùm.

- “Mông xù” Việt! Bọn này tìm “mông xù” lâu lắm rồi.

Một bàn tay hộ pháp nắm cổ áo Việt lôi lên. Vừa nhìn thấy người ấy, Việt tái mặt như thấy ma:

- Anh Cường! Tha cho tôi đi, tôi sẽ xin tiền vợ tôi trả cho anh mà.

- Cô ta có cho mày không?

- Tôi đang xin.

- Hay là cô ta không cho, còn xúi tên lái xe đánh mày gãy răng?

Việt hồ thẹn giả lả:

- Tôi sẽ có tiền trả cho anh mà.

- Đứng lên, đi theo tao.

- Anh muốn tôi đi đâu?

- Xứ chặt tay mày. Mày cho tao leo cây thoa mỡ bò nhiều lần quá, tao chặt tay mày cho bỏ tật hứa lèo.

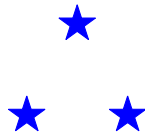
Việt sợ đến muốn... vãi ra quần, anh ta biết Cường nói là làm, tên anh chị này tàn bạo có tiếng. Trong lúc túng cùng và thua đậm, anh đã vay tiền của hắn. Ôi, ăn năn không còn kịp nữa rồi. Việt chấp hai tay lại, lạy như té sao:

- Anh Cường! Tôi hứa ba ngày nữa trả cho anh.
- Ba ngày nữa mày kiếm đâu ra những cả trăm triệu trả cho tao?
- Tôi sẽ nghĩ cách.
- Được.

Cường gật đầu:

- Tao cho mày ba ngày nữa. Ba ngày nữa mày không trả, thì trốn đi đâu cho mát xác, đừng để tao tìm gặp, tao chặt cả hai tay và hai chân mày luôn.

Cường cùng bọn đàn em bỏ đi, Việt tức tối nhìn theo. Đồ khốn nạn! Vay một triệu thành triệu ba, nợ cộng lãi, trả hoài không hết. Không thể kêu gọi lòng thương hại của Thu Trang được nữa rồi. Tìm đâu cho ra tiền đây? Việt nghĩ đến nát cả óc. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh ta.

Tiếng gõ cửa, Tuyết Anh kéo tấm đắp ngay ngắn lại cho con, cô hôn con rồi mới đi ra cửa. Bé Thắng mới một tháng rưỡi mà thật kháu khỉnh, nó có gương mặt giống y Hoàng Bảo. Hoàng Bảo thì nói bé giống bà nội một nửa, một nửa giống cô.

Tuyết Anh mở cửa ra, cô ngạc nhiên nhìn người phụ nữ, thời gian gần đây bà cứ lảng vảng trước nhà cô, đôi khi còn chặn đường Hoàng Bảo.

Tuyết Anh nhã nhặn:

- Cô tìm anh Bảo?
- Không. Tôi tìm... cháu.
- Tìm cháu? Vậy mời cô vào nhà.

Tuyết Anh mở rộng cửa cho khách vào nhà.

- Mời cô ngồi. Cô tìm cháu hẳn là có chuyện?
- Có. Cháu đã thật mạnh chưa?
- Dạ mạnh rồi.

- Còn đứa bé?

- Dạ, tuy sinh thiếu tháng, bé vẫn khỏe. Cảm ơn cô hỏi thăm. Cô uống nước nhé.

Tuyết Anh quay lưng đi ra sau lấy nước uống, nhưng cô vừa quay lại đã đụng vào khách. Bà Minh Anh giả là:

- Nhà của cháu ngăn nắp và sạch sẽ, chả bù với Minh Thu của cô, nó chẳng biết sắp xếp nhà cửa gì cả.

- Nhưng cô ấy học giỏi. Anh Bảo nói hồi cấp một, năm nào cô ấy cũng đứng nhất lớp.

- Hoàng Bảo nói như thế à? Vậy mà nó không yêu con bé lại yêu cháu. Thật ra, ông trời cũng công bằng khi dành cho cháu một người yêu thương cháu hết lòng. Thấy cháu hạnh phúc... ta cũng không nổi giận việc nó quên Minh Thu.

Tuyết Anh cúi đầu, cô không biết nói gì khi ông trời xe duyên cho cô và Hoàng Bảo.

- Cô có thể thăm cháu bé một chút được không?

Tuyết Anh mỉm cười:

- Dạ được.

Bưng ly nước, Tuyết Anh dắt bà Minh Anh vào phòng mình. Trong chiếc nôi nhỏ phủ màn trắng tinh, bé Chiến Thắng đang say ngủ. Trong giấc ngủ bé đẹp như thiên thần. Bà Minh Anh lặng người ngắm nó, rồi bật nói:

- Thằng bé... giống cháu hồi còn nhỏ.

Tuyết Anh thảng thốt:

- Cô biết cháu hồi nhỏ?

Lần nữa bà Minh Anh lại kêu lên khi nhìn thấy chiếc vòng mù u đeo ở tay bé Thắng:

- Chiếc vòng này con còn giữ nó sao, Tuyết Anh?

Khách lạ quá, bà không trả lời câu hỏi của cô, mà cứ hỏi cô. Rõ ràng là bà đang rất xúc động, và nước mắt đang lăn dài trên má. Tuyết Anh ngỡ ngàng, mới hôm nào khi cô nằm bệnh viện, bà đã nhìn cô bằng ánh mắt ghét bỏ, vì cô đã đoạt Hoàng Bảo của Minh Thu, để Minh Thu làm nên những chuyện điên rồ và trở về Mỹ với tâm hồn tan nát. Cô có muốn như thế đâu.

- Cô.

- Tuyệt Anh!

Cả hai nhìn nhau, Tuyệt Anh chột bàng hoàng, cô nhớ đã gặp đôi mắt này... dường như là xuất hiện trong giấc mơ của cô. Gương mặt xinh đẹp như bà tiên trong truyện cổ tích. Cô nhớ trong giấc mơ đầy nước mắt, cô chạy theo một chiếc xe, gào lên trong tuyệt vọng: Mẹ ơi, đừng bỏ con.

“Mẹ của con định cư bên Mỹ, có một mái ấm. Chính vì vậy mà mẹ con bỏ con”. Câu nói của Soeur Tâm vang lên trong đầu Tuyệt Anh, toàn thân cô run lên. Người đứng trước mặt cô, vừa từ Mỹ hồi hương về Việt Nam. Không thể nào, bà là mẹ của Minh Thư, bà rất căm giận kẻ đẩy con gái bà vào con đường đau khổ và bất hạnh. Tuyệt Anh áp úng:

- Cô ơi! Thực sự khi quen anh Bảo, con không nghĩ anh còn có một người đang chờ đợi anh.

- Minh Thư rồi sẽ quên Hoàng Bảo.

- Nhưng vừa rồi cô nói bé Thắng giống cháu hồi nhỏ, cô biết cháu?

- Biết, biết rõ và cũng chính... ta đeo chiếc vòng mù u vào tay con khi con vừa tròn một tháng tuổi.

- Cô!

- Ta là người mẹ bỏ con mình. Mười bảy tuổi, cái tuổi đại khờ trao thân cho một người. Khi biết ta có thai, anh ta chạy biến đi. Bà ngoại đánh cho một trận. Cho đến năm con gần hai tuổi, có một người muốn cưới và thế là... mẹ đã mang con đến bỏ trước cô nhi viện Gò Vấp.

- Trời ơi!

Tuyệt Anh bàng hoàng đến sững sờ. Bà nói gì thế kia. Những lời nói như đang thú tội. Tuyệt Anh đã hiểu, bà là mẹ của cô, cô sụp xuống nghẹn ngào.

- Bà có phải là mẹ của con?

- Phải!

- Trong những giấc mơ, con đã từng hình dung ra mẹ, nhưng gương mặt mẹ mờ nhạt không rõ nét.

- Bởi vì khi con xa mẹ, con mới tròn hai tuổi. Tuyệt Anh, con nên trách mẹ, vì mẹ muốn bỏ con. Đã như vậy, vì Minh Thư, mẹ muốn con rời bỏ Hoàng Bảo. Mẹ là người mẹ xấu xa nhất trên đời.

- Mẹ ơi! Con không trách mẹ đâu, vì mẹ đâu có biết con là ai.
- Mẹ bỏ con mà con không ghét mẹ sao?
- Con rất hạnh phúc vì được gặp mẹ.
- Tuyệt Anh! Tấm lòng của con thật quảng đại và rộng mở. Mẹ cũng không ngờ khi con lớn lên lại rất xinh đẹp.
- Con thừa hưởng ở mẹ đó.

Cả hai mẹ con ôm chầm nhau thổn thức, Tuyệt Anh không thể ngờ, có một ngày cô được gặp mẹ. Ôi, cứ như là mơ.

Tuyệt Anh vui vẻ đặt bé Thắng lại xuống nôi:

- Con gọi điện thoại báo tin cho anh Bảo rồi. Còn bây giờ mẹ con mình xuống bếp, con nấu bữa ăn đầu tiên mừng ngày mẹ con mình tái ngộ.
- Để mẹ nấu cho. Con sinh mới một tháng rưỡi lại phải mổ, chưa khỏe đâu.
- Không, con khỏe rồi! Mẹ quên anh Bảo là bác sĩ sao. Anh chăm sóc cho con rất chu đáo nên con hồi phục rất nhanh.
- Thôi, hai mẹ con mình cùng xuống bếp vậy.
- Dạ.

Cả hai đi xuống bếp, không thấy một người vừa leo qua cổng rào và nhảy xuống, anh ta vội chạy nấp vào cây cột. Im ắng. Trong phòng khách và trên chiếc đi văng, một đứa bé đang nằm trong cái mùng chụp nhỏ.

Không dễ gì cô ta chịu bỏ ra số tiền lớn nếu như anh không khống chế cô ta. Nhanh như cắt Việt đi vào, anh ta ném cái mùng chụp và bế đứa bé lên, phóng nhanh ra cửa. Cánh cổng rào chỉ gài chốt, nên không khó khăn khi Việt tháo chạy ra đường.

- Ô...

Tuyệt Anh kêu lên sững sốt, mùng chụp nằm chỏng chơ dưới đất, còn bé Thắng nằm ngủ trên đi văng mất tiêu.

- Bé Thắng, bé Thắng đâu rồi?

Tuyệt Anh chạy nháo nhào, cô điếng người khi nhìn cửa mở toang hoác.

- Bé Thắng! Con ở đâu, ai bắt con tôi?

Tuyết Anh đi không nổi nữa, cô bò lết xuống nền gạch gằn như điên loạn.

- Tuyết Anh! Con hãy bình tĩnh!

Bà Minh Anh vừa run rẩy đỡ người Tuyết Anh vừa gọi điện cho Hoàng Bảo:

- Con về ngay, bé Thắng bị bắt cóc.

Điện thoại của Tuyết Anh reo:

- Tuyết Anh! Anh cùng đường rồi, anh cần một trăm triệu. Em đưa cho anh một trăm triệu, anh sẽ trả bé Thắng lại cho em.

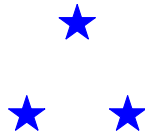
Tuyết Anh gào lên lạc giọng:

- Anh bắt cóc con em?

- Anh không muốn. Nhưng anh lậ lại, anh cùng đường rồi. Em lo đủ một trăm triệu đi, anh liên lạc với em sau.

Điện thoại tắt, Tuyết Anh có muốn gọi lại cũng không được, cô đau khổ gục xuống. Xin đừng làm hại con tôi, nó hãy còn quá bé nhỏ. Nếu như con có làm sao, mẹ chết theo con, bé Thắng ơi.

Mắt bà Minh Anh cay xé. Tuyết Anh như điên loạn vì mất con. Còn bà ngày xưa, đã nhẫn tâm bỏ đi núm ruột của mình, để che giấu một quá khứ lữ lảm.

Bé Thắng khóc ằng ặc vì đói, cả nắm tay bé đưa hết vào miệng mút chùn chụt rồi lại khóc. Việt cáu kỉnh, tuy nhiên anh ta không dám quát nạt, mà van lơn:

- Mẹ giúp con dỗ thằng nhóc đó đi. Con đang muốn điên mà nó còn khóc nữa.

Bà Hai nghiêm mặt:

- Con hãy nói thật, đứa bé này là con ai?

- Con đã nói nó là con của Tuyết Anh.

- Con đã bỏ Tuyết Anh đi cưới vợ, đứa bé này là sao?

Việt gắt:

- Mẹ đỡ thằng bé cho nó nín khóc giùm, cứ sao sao hoài, con điên lên đây nè.
- Nó khát sữa và đòi vú mẹ, mẹ đỡ làm sao đây?
- Thì mẹ làm sao cho nó nín khóc thì làm giùm con đi.

Bà Hai lườm Việt:

- Mẹ đỡ nó. Nhưng lát nữa con phải giải thích cho rõ ràng. Còn nếu không, con mang nó đi đâu thì đi đi.
- Mẹ có muốn con bị tui cho vay nặng lãi chặt tay chặt chân con không? Nếu không muốn thì mẹ phải giúp con.

Bà Hai kinh hãi nhìn Việt. Dĩ nhiên là bà biết Việt bài bạc nợ nần.

- Con đã vay tui nó bao nhiêu rồi hả?
- Một trăm triệu, tính cả lãi lẫn vốn.

Một trăm triệu? Bà Hai rưng rờ khóc òa lên:

- Mà y gây nợ ra bao nhiêu đó, mà y có nghĩ đến mẹ đi bán hàng từng gói xôi, đi nhật ve chai không. Ngân đó tiền thì làm sao trả nổi.
- Cho nên con mới tính. Trời ơi! Mẹ làm ơn khóa miệng thằng nhóc lại coi, nhưc đầu quá đi.

Bà Hai bế bé Thắng lên, thằng bé nhủi đầu vào ngực bà Hai đi tìm vú nhưng không có, nó lại khóc vang.

- Nín, nín đi con!

Vừa đỡ thằng bé, bà Hai vừa nhìn Việt. Bà đang suy nghĩ... Và rồi bà bỏ thằng Thắng xuống đi lại chộp áo Việt:

- Con bắt thằng bé này để buộc... Tuyệt Anh đưa tiền cho con có đúng không?

Việt cúi đầu tránh đôi mắt giận dữ của mẹ mình:

- Mẹ đã biết thì con không dám giấu. Con cùng đường rồi, cho nên mẹ phải giúp con.
- Cùng đường rồi sinh làm đạo tặc hả con? Cuộc đời tôi một đời lương thiện, sao lại sinh ra một đứa con lưu manh đốn mạt vậy hả trời?

Bà Hai khóc òa lên:

- Lập tức mang con trả lại cho Tuyết Anh. Nếu có kẻ nào đó bắt con xa mẹ, con có chịu không?

Viết câu kính:

- Mẹ ơi là mẹ! Chồng của Tuyết Anh là con nhà giàu, mẹ sợ cái gì, một trăm triệu chỉ là số tiền nhỏ với họ.

- Cũng không thể nói như vậy rồi bắt Tuyết Anh phải đưa tiền cho con. Con không trả con cho Tuyết Anh, thì mẹ mang đi trả. Không thể để cho con làm sai mà mẹ nhắm mắt làm ngơ.

Bà Hai đi xăm xăm lại bộ ván bé bé Thắng đi ra cửa. Viết hoảng hồn ôm bà lại:

- Mẹ muốn giết con hay sao?

- Mẹ không giết con, mà mẹ muốn con đi tự thú, để hưởng lượng khoan hồng.

- Tự thú cái gì, con đi tù thì có.

- Tù còn hơn bị bọn cho vay nặng lãi chặt tay chân con.

- Con không cho mẹ đi.

Viết đẩy bà Hai vào trở lại, đóng ập cửa và đóng khóa.

- Con xin mẹ đừng có can thiệp vào chuyện của con. Mẹ không giúp con thì thôi, cứ yên lặng, mặc con.

- Mở cửa ra.

- Con không mở.

Hai mẹ con ghìm nhau, bé Thắng khóc mết ngủ thiếp trên tay bà Hai...

...

- Thắng ơi!

Tuyết Anh không ngồi dậy nổi nữa, hai bầu sữa của cô căng cứng. Cô không buồn ăn chỉ uống nước cầm hơi. Hoàng Bảo van lơn:

- Em ráng dậy ăn một chút cơm đi Tuyết Anh.

Tuyết Anh sụt ùi:

- Em ăn không nổi. Cứ nghĩ đến con là em chịu không nổi. Một ngày rồi một đêm qua đi, anh có biết em chết đi từng đoạn ruột, con chúng mình còn quá nhỏ nó nhớ mẹ nó sẽ khóc, em...

Cổ họng Tuyết Anh nghẹn cứng. Hoàng Bảo quá đau lòng, anh chỉ còn biết ôm cô vào lòng. Việt đang ở đâu, sao anh ta có thể vì tiền mà hành động mất nhân tính như vậy?

Điện thoại reo, đang nằm Tuyết Anh bật ngồi dậy, cô chụp điện thoại:

- Alô, anh Việt phải không?

- Đã có đủ tiền chưa?

- Có rồi, có rồi. Anh Việt anh làm ơn mang bé Thắng trả cho em. Con em có khóc nhiều lắm không?

Việt lạnh lùng cắt ngang:

- Ngày mai tôi cho biết địa điểm để mang tiền đến, nhớ lời tôi nói: mấy người báo công an thì đừng có hòng nhìn thấy con.

Cụp. Điện thoại tắt, Tuyết Anh hét to lên:

- Anh Việt, đừng tắt máy!

Điện thoại đã tắt. Hoàng Bảo gỡ tay Tuyết Anh lấy điện thoại.

- Anh ta đã tắt máy điện thoại, em có gào lên cũng vô ích.

- Không, anh để cho em nghe điện thoại.

Không có một âm thanh nào. Việt rút sim ra, anh ta thừa khôn ngoan để ản mình. Tuyết Anh lại ngã xuống gối mà khóc, hai mắt cô sung bùm bụp.

Bà Minh Anh pha ly sữa mang lại, cô cũng không buồn uống. Không có bé Thắng, cô như cái cây bị mang đi chặt.

Nhìn Tuyết Anh, bà Minh Anh không khỏi hổ thẹn. Xa con, Tuyết Anh như không còn sinh lực. Còn bà, ngày xưa để được sống xa hoa sung sướng, bà đã từ bỏ đứa con của mình.